

POLETNO PISMO IZ DOLSKEGA

Vročina tudi nam ni prizanesla. Kdor se je hotel v pasjih dneh v Dolskem odžejati, je imel več možnosti. Doma si je lahko postregel z osreškim biserom (v Osredkih ima namreč dolski vodovod zajetje), ki je, kar se pišče tiče, najcenejši, saj stane kubični meter le nekaj deset par in ga je bilo letos k sreči dovolj, saj nas je ves julij pridno namakalo. Lani nismo bili te sreče, zato so na veliko rasli vodnjaki – kot letos gobe. Zahtevnejši pivci pa so seveda lahko zavili v gostilne. V Dolskem imamo sedaj kar dve. Torej so se v primerjavi z lanskim letom zmogljivosti povečale kar za 100 %. Tako ste se lahko odžejali pri že znani Žerjavici, če pa se vam je zdelo, da ste za steklenico piva odšteli premalo, ste imeli (in seveda še imate) samo 100 m stran, nasproti zadružnega doma nov Vegov hram. Ta močno spominja na ljubljanskega Leva. No, preveč hudo ni, saj tudi avtor tegale pisanja večkrat posesti pri njih, pa ima zaenkrat še bolj plitev žep. Prostori so dokaj moderni, ločeni med seboj, v osrednjem je tudi gramofon, samo na plošče je nekaj pripomb. Škoda, da gostilna nima vrta, ni pa še tudi tradicije, kar se kaže predvsem v kuhinji. Te pa ne manjka pri prvi gostilni, samo, da so tu prostori in oprema zastareli. Kaže pa, da se gostilničar tega zaveda in je prav v teh dneh zaradi adaptacije zaprl. Konkurenca je torej tu in mi si manemo roke. S suhim grlom lahko zavijemo tudi k Mercatorju, samo nikar, če doma nimate hladilnika, kajti piti sparjeno pijačo ni priporočljivo. Sicer pa gre tu le za trgovino in je to razumljivo, a je včasih vendar bilo drugače. Izbira pa je, pravzaprav kar se sadja tiče, večja kot je bila, razen če ni morda pred vrati inventura; takrat pa je bolje, če zavijete v samopostrežno v Dol ali pa prinesete stvari iz mesta, police so namreč takrat nekam prazne.

Ko sem vam toliko opisal dolske gostinske zmogljivosti, sem vam večji del opisal tudi zabavo v vasi – če odštejemo tisto, ki jo imajo kmetje po travnikih in njivah in graditelji novih hiš, ki jih ni malo. Da bo veselje teh popolno, je poskrbela mestna skupščina z odlokom, ki prepoveduje odvažanje gramoza s savskih bregov. Sicer pa lahko pri Jozeljni kegljate na mini kegljišču, če slučajno dobite kakšnega paglavca, da vam bo postavil kegle, seveda. Pri Vegi, kot rečeno, pridejo na račun predvsem ljubitelji starejših plošč, drugače pa si zabavo naredite sami. Na žalost okoličnanov Vege, se je ta možnost že večkrat izrabila. Običajno je to „zborovsko“ petje z občasnim solo varijacijam ter podobnimi medkliti večji del folklornega značaja ob primerni spremljavi sfriziranih avtomobilskih konjičev ter skripanjem gum, kajti ovinki okoli zelenice so tako vabljivi, vse skupaj pa je ponoči še imenitnejše. Omenjeni program se začne okrog 11. ure ali vsaj po 10. uri zvečer.

Toliko o našem „nočnem“ življenju. Sahomanija je seveda zajela tudi našo vas. Več je Fišerjev. Sahirajo v glavnem pri Vegi ter v telovadnici, pa tudi pod savskim mostom. Reka je letos že tako umazana, da tudi že za 10 jurjev težko najdeš človeka, ki bi se namočil vanjo. Tako lahko le sediš na bregu ter sahraš, če te seveda smrad, ki se dviga nad gladino, preveč ne moti. Namakamo se torej Dolčani na Vevčah, kamor je dve uri in pol hoda, za tiste z avtomobili in podobne kaipak manj, pa v banjah in bazenu kdor ga ima. Da veste, pa ga ima le eden v Dolskem, samo ga ne bom omenil. Že tako ima preveč reklame – ter gneče, kajti bazen ni olimpijski. Je pa lep bazenček in če kaj poznate Dolčane, drugo leto ne bo edini. Sma namreč čudni tiči Dolčani. Tudi letos smo se spopadli z Vinjani, letos skorajda zares – drugače pa v nogometu. Vse je bilo na višini, da rezultata 17:2 sploh ne omenjam, celo do igrišča si moral krepko zagristi v kolena. Drugače pa so Dolčani letos napeljali še ozvočenje in kot „modri“ spiker sem imel polna usta dela, goli so kar deževali ali kot je rekel reporter, ki je snemal potek igre, padali so kot za stavo, v glavnem v vinjansko mrežo, kar je domačine tako prizadelo, da so vrgli steklenico na igrišče, pa še stepsti so se hoteli. Omenjenega reporterja pa bi kar zdrobili s kaseto vred. No iz tega ni bilo nič, ker so jo gostje jedno popihali v dolino, čeprav jih je bilo več. Nekaj vinjskih igralcev je prav nemarno smrdele po „doping“, s takšnimi ljudmi pa nimamo radi oprava kot tudi ne z metodami, ki jih je nakazal domači kapetan. Pa tudi sicer je letos (kaže, da smo jo lani preveč pohvalili) nekam hitro zmanjkalo hrane in pijače, ki so jo imeli na skrbi domačini. Celo sodnik, ki ima veliko zaslug, da se je vse srečno končalo, je ostal brez svojih čevapčičev. Res škoda, če je bilo to zadnje srečanje: toliko zastav in transparentov sicer še ni bilo. Dolčani so organizirali celo dva kombija za prevoz do igrišča. Seveda pa se Vinjani lahko opravičijo za svoje hinavce, kot so imenovali celotno ekipo gostov, ki bodo – kot kaže, svoj spektakel drugo leto organizirali drugje.

Drugače pa je bil avgust v znamenju gasilcev. V Dolskem so že razširili vrata na gasilskem domu za nov težko pričakovani avtomobil. Veste tale avtomobil je res nekaj izrednega. Naši gasilci ga vedno znova preizkušajo, tudi sam sem se udeležil takih vaj. Mislim, da ni več kolovoza ter hidranta daleč na okoli, ki ga naš avto ne bi poznal. Ko takole gledaš naše vrle gasilce, kako s pogledi božajo našega rdečka z modrimi očmi, jim lahko kar z obrazov bereš, kako se jezijo, ko ognja ni in ni, avto pa je tu! Res, da malce grde misli, ampak želijo si samozmajhen ogenjček, nič velikega, samo, da se pripeljejo in „pospricajo“.

BOŽO CERAR

Portret športnika

JANEZ TOMŠIČ

Rad bi vam predstavil našega najboljšega športnika Janeza Tomšiča. Rodil se je pred 31 leti v Ribnici na Dolenjskem, kjer je tudi prišel igrati namizni tenis. Po mnogih na različnih lokalnih prvenstvih je leta 1958 zabeležil prvi večji uspeh na prvenstvu

slovenskih srednješolcev, kjer je za znanima Grintalom in Pircem zasedel 3. mesto. Čeprav vihti loparček že nad 20 let, pa je šele letos vzel to igranje resneje. Postal je član športnega društva INVALID iz Ljubljane, ki ga je poslal na invalidsko prvenstvo Slovenije. Tekmoval je v II. kategoriji, kjer igrajo igralci s podkolensko amputacijo in osvojil prvenstvo SRS brez izgubljenega niza. Na državnem prvenstvu bi

z malo več treninga lahko posegel po zlatu, tako pa se je moral zadovoljiti z drugim mestom, ki je njegov doslej največji uspeh. Tako je postal stalni član naše invalidske reprezentance v namiznem tenisu in igra skupaj z nekaterimi znanimi tekmovalci, kot sta Gajič iz Beograda in Mariborčan Šimunič. Prav sedaj jih čaka povratno srečanje z izredno močno ekipo ZRN v Muenchnu.

Medtem ko sem si ogledoval kopico diplom, medalj in pokalov, mi je pripovedoval o invalidskem športu v Sloveniji, ki šele išče svoje mesto pod soncem. Prav letos je republiška zveza za šport in rehabilitacijo invalidov začela s široko akcijo, s katero skuša doseči množičnost v invalidskem športu in ustvariti kvalitetni vrh, da bi tudi tu dosegli razvitejši države. Povprašal sem ga o njegovih nadaljnjih tekmovalnih načrtih in dejal je:

„Z aktivnim tekmovanjem bom verjetno kaj kmalu prenehal, ker bi le težko prenesel težke treninge; potem je tu še družina, služba, pa tudi tako mlad nisem več. Vendar to še ne pomeni, da bom namiznemu tenisu obrnil hrbet. Že jeseni bom prevzel treninge pri invalidu in sem v ta namen že opravljal izpit za trenerja na VSTK.“

„Ste eden ustanoviteljev NTK Dolsko in ste s tem klubom dosegli lepe uspehe, na primer dve leti ste igrali v III. ligi SRS, kot vemo ste bili tudi prvi predsednik kluba, pa me zanima, za-

kaj ste podali ostavko na ta položaj!“

„Veste, v Dolskem je tako: dalj ko se trudiš in garaš, bolj ti ljudje nagajajo in te onemogajo, če se le da. Vendar bi le težko rekel, da je to tisti večni problem dveh generacij, ampak da so tu ljudje, ki ne bi prenesli uspeha mladih, pa čeprav le v športu. V takem okolju pa se mi zdi delo v klubu nemogoče. Ko bi se ti ljudje vsaj enkrat ozrli dve vasi naprej v Dol, kjer vsa vas diha s svojimi kolesarji in smučarji, tudi pri nas uspeh ne bi izostal. Tako pa pri nas vodi klub mladi nadobudneži, s čimer pa še zdaleč nočem reči, da niso sposobni, vendar pa si le želijo pomoči starejših.“

„Upam, da bo tale kritika kaj zalegla, pa se sedaj povrniva k vam. Ali gojite tudi kaj drug šport?“

„Seveda, težko pa bi vse naštel: nogomet, košarka, odbojka, tudi smučam in da ne pozabim kegljanje, ki je moj drugi najljubši šport.“

Povedati moram še, da je Janez eden glavnih pobudnikov športnega življenja v Dolskem in da njegovo organizacijsko delo presega tudi občinske meje, saj je že tretje leto tajnik NK Enotnost iz Jevnice, bil pa je tudi predsednik tega kluba. Poleg tega, da brani državne barve na tekmovalnih invalidov, redno nastopa za NTK Dolsko in za svoj delovni kolektiv ZZA v ZP Iskra, kjer je zaposlen že 13. let.

Gotovo se boste strinjali z menoj, da je Janez izredno veliko storil za šport v Dolskem in da sem ga v uvodu zasluženo imenoval za najboljšega športnika Dolskega. Ob koncu mu zaželimo še veliko športnih uspehov in uspešno trenersko delo.

DUŠAN CERAR

Športne novice

OLIMPIJKI IZ ZELENE JAME

Kljub izrednim uspehom telovadk iz Zelene jame v občini še vedno ne posvečamo dovolj pozornosti temu odličnemu kolektivu in njegovim tekmovalkam. Z dolgoletnim delom, dvakrat dnevno po 2 do 3 ure, sta si najboljši športnici iz naše občine, telovadki TVD Partizan iz Zelene jame Vida Perišič in Marija Težak (slednja je seveda še mladinka), prislužili pravico nastopa na olimpijskih igrah v Muenchnu. Seveda sta to edini zastopnici naše občine in sploh edini Ljubljančanki v jugoslovanskem zastopstvu.

Za študentko II. letnika visoke šole za telesno kulturo na Kodeljevem Vido Perišič bo ta nastop krona njenih življenjskih prizadevanj kot aktivne športnice. Marija Težak, ki je letos končala osnovno šolo, pa bi morala s tem tekmovalcem stopiti v mednarodno športno areno.

Ta čas, ko berete te vrstice, se borita za svojo uveljavitev in za naše barve v čudovitih muenchenskih objektih. Karkoli že bosta dosegli, ponosni smo, da imamo svoje predstavnice na zboru vseh športnikov sveta.

Bombarderji pri RK Slovan

Rokometni klub Slovan se s svojo moško ekipo zopet pripravlja na start v II. zvezni ligi. Medtem ko so bile lanske ambicije zgolj obstanek v ligi, so letošnje nekoliko višje. Vsaj tako moramo soditi po prizadevanjih kluba, ki je že uspel pritegniti v svoje vrste enega najboljših strelcev I. zvezne rokometne lige Teliča, prizadeva si pa še za prvega slovenskega „bombarderja“ Kolška iz Pirana, ki

jonov starih dinarjev. Smotno razpolaganje s tem denarjem bi nedvomno poživilo športno življenje, predvsem pa skrb za redno vadbo mladine. Če se odločimo za ta zakon, se torej zavestno zavzemamo za to, kar imamo na jeziku ob vsaki razpravi o telesni kulturi: športni delavci so dandanes le „fehtalci“ za denar, za vzgojo pa nima nihče časa. Vendar je bistvo športnega funkcionarja prav vzgojno delo.

Pravzaprav smo doslej omenjali le zakon o financiranju telesne kulture. V javni razpravi pa sta bila 2 zakona: že omenjeni in pa zakon o telesnokulturnih skupnostih. Slednji predvideva nove organizacije telesnokulturne sfere, ki naj bolj ustrezajo današnjemu stanju.

Javna razprava o obeh zakonih je že potekla. Sedaj je vrsta na repu-

pri čem smo. In zahtevali bi od lastnikov, naj uredijo okolico in vzdržujejo red in čistočo.

Pa niso ti objekti (pa še kateri drugi zraven) zanemarjeni od danes. Že pred leti smo v Naši skupnosti pisali o njih. Rezultat je bil le ostro reagiranje predsednika krajevne skupnosti Zelena jama in – nič drugega.

Poglejmo malo konkretnije: Tako velike zelene površine, kot je letno telovadišče v Mostah, ni več moč dobiti v Ljubljani. Toda na vsej površini je le eno košarkarsko igrišče z razpadajočimi koši, nepokosena trava, neobrezana živa meja in sledovi nekoč stoječih dreves.

Ob vrtcu so bila, ne tako dolgo nazaj, narejena igrišča in naprave. Praktično je ostal nedotaknjen le še asfalt. O obeh otroških igriščih pa je škoda besed.

S preselitvijo upokojencev na Tabor se odpirajo možnosti dokočne ureditve Codelličevega gradu

je ta čas že zaključil študije na medicinski fakulteti. Če bo ta kombinacija uspela, potem bomo letos na igrišču na Kodeljevem videli, kako se krešejo iskre. Recimo od strelcov teh bombarderjev, lahko pa tudi iskre upanja za pot v I. zvezno ligo.

Splitski profesionallec zopet doma

Vrste košarkarjev Slovana je okrepil Drago Peterka, ki je vsa zadnja leta igral v ekipi državnega prvaka Jugoplastike iz Splita, ekipe s profesionalnim stažem. Peterka je bil standardni član prve peterke. Čeprav ni bil strelce Jugoplastike, pa se ga še spominjamo, da je bil nekoč prvi strelce Slovana. Dolgoletne izkušnje z državnimi prvaki in prikrite strelske zmožnosti lahko pomenijo up za ponovni vzpon Slovanove košarke. Zal nam je le, da istočasno odhaja v Zadar eden najboljših jugoslovanskih mladincev in kapetan državne mladinske reprezentance, ki je tudi evropski prvak, Franc Volaj.

Pred uresničitvijo dolgoletne želje

Dolga leta si vsi športni delavci in vsi, ki jim je telesna kultura pri srcu, želimo, da bi bilo področje telesne kulture urejeno tudi zakonsko. Dosedanje životvarjenje, odvisno od obljub, večje ali manjše naklonjenosti odgovornih ali vplivnejših oseb, je v zadnjem času vneslo prvi razkroj v telesnokulturno organizacijo. Res je, da Moščani tega skoraj ne opazimo, kajti stalno imamo pred očmi cvetoči in vzorno urejen športni park Kodeljevo z uspešno delujočim družbeno rekreativnim klubom Slovan. Vendar nas ta blišče ne sme zaslepiti. Res je, da so boljše možnosti za rekreacijo odraslih, res je, da je Kodeljevo urejeno, res pa je tudi, da niso urejene Moste, da na levem bregu Ljubljane pravzaprav ni nobenega športnega kluba (z izjemo rokometne Borca v Polju) tja do stika z občino Litija.

Vsa sredstva, ki se stekajo za telesno kulturo po redni poti, ne pressegajo 70 starih milijonov. Druga sredstva se zbirajo po sistemu „pomembnosti“ in to nujno potrebna sredstva. Predloženi zakon o funkcioniranju pa predvideva, da bi po redni poti v občini Moste-Polje vsako leto zbrali med 200 do 300 mili-

bliški skupščini, da ju sprejme. Veljati bosta začela z novim letom 1973. Še pred tem pa bomo na straneh Naše skupnosti poskušali zbrati mnenja telesnokulturnih delavcev naše občine o tem, kako naj bi oba zakona v praksi vplivala na njihovo delo in kakšne organizacijske spremembe bo to prineslo.

Ali je res lahko zeleno le Kodeljevo?

Vsak kvadratni meter mestne površine je treba danes odtehtati menda z zlatom, toliko je vreden. Kdor bi hotel vnesti med to naše zidovje prepotrebne zelene ali rekreacijske površine, bi naletel na nepremostljive ovire. Pa čeprav nam je zelenje potrebno kot pljuča in igrišča za otroke in odrasle kot vsakdanji kruh.

Včasih že kar neodgovorno sekamo dreve, zidamo garaže na zelenih površinah... Potem se pa dvigne hrup: uničujemo nam pljuča, asfaltiramo morilci itn. Res je problem in grdo...

Čudno je to. Zdi se mi čudno in nerazumljivo, kako moramo npr. otroškemu igrišču v Rojčevi ulici reči „otroško igrišče“, podobni površini v Bavdkovi ulici dati podobno ime, pa da je (zaenkrat) zelena površina ob vrtcu Angele Ocepkeve za otroke igrišče s športnimi napravami in da je zanemarljiva velika površina za poslopijem skupščine občine v Proletarski ulici 1 – letno telovadišče TVD Partizan Moste. Zdi se mi, da bi bilo res funkcionalnejše, da bi tudi tu stala garaže. Bi vsaj vedeli,

Če pa skočimo prek Ljubljane na Kodeljevo, se znajdemo v čudovitem športnem parku, s čudovitim urejenim kopališčem, v objektu, ki je po smotnosti uporabe prostora, po vzorni urejenosti in resnični izkoriščenosti verjetno med najuspešnejšimi v Jugoslaviji.

Ali je mogoče, da je ta objekt v eni občini. Tu zanemarjenost, tam urejenost, tu neizkoriščenost, tam množična mladina na igriščih, tu nered in ne-naga, tam lepa paša za oči.

Ali je vzornost na Kodeljevem le rezultat prizadene krajevne skupnosti ali še koga drugega? Ali bedi nad športnim parkom Kodeljevo le krajevna skupnost ali še kdo drug? Če le krajevna skupnost in občani, zakaj ni tako še drugje? Če še kdo drug, zakaj ni isti organ ali karkoli že je tako zavzet tudi drugod?

Prav gotovo ni tu posredi samo denar, ampak ljudje, delavnost, zavzetost. Športni park Kodeljevo ne bi bil to, če ne bi imel takih delavcev, kot sta Marjan Rožanc in Vili Omanen in njuni sodelavci. Ne z denarjem, z ljubeznijo.

Toda, ali se ne bi dalo urediti, da bi po tolikih letih neuspelega upravljanja prej omenjenih objektov prišli do tega, da bi vse športne objekte v občini (ali pa vsaj ločeno v Polju in ločeno v Mostah) urejala nekakšna uprava športnih objektov? Ali bi se ne dalo urediti, da bi še drugod zrasli rekreacijski objekti, vzorno vzdrževani, za dobro pašo očem – in pljučem?

In: ali zasluži to pisanje zopet le užaljen, oster odgovor, ali pa bi bilo lahko vzpodbuda k resnejši akciji?

KRITIČNE TOČKE NA VEVČAH

Pred Papirnico Vevče se promet odvija večkrat bolj na tesno in nemalokrat smo priča manjšim ali večjim nezgodam.

Ta cesta, ki vodi od Dobrunjske in sostrške smeri proti tovarni, se naenkrat zoži, posebno še, ker je po cesti speljan železniški tir, prav tam pa imajo delavci še parkirane avtomobile.

Prebivalci Vevč in papirniški delavci že nestrpnost čakamo na odločitev za ureditev novega cestnega pasu na mostu čez Ljubljano. O ureditvi te prepotrebne zadeve ljudje že nekaj ugibajo, kdaj pa bo urejena, se še ne ve.

Ciril Zupančič

Spoštovani bralci!

V PRIHODNJI ŠTEVILKI NAŠE SKUPNOSTI VAS BOMO POZVALI, DA SODELUJETE V ANKETI O NAŠEM GLASILU